

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΑΙ, εἰσθε πολὺ καλὴ, κυρία, εἶπε ὁ Μομιρανὸς στὴν Ἀρτέμιδα τοῦ Πονατιέ, κολακευμένος. Βλέπω μάλιστα μ' εὐχαριστοῖ μου πὼς εἴμαστε πλασμένοι γιὰ νὰ συνεννοηθῶμεθα...

— Ἐγὼ ὅμως, οὔτε ἐπιδομαζῶ, οὔτε θανατῶ τὸ σχέδιό σας! φώναξε ὁ διάδοχος Ἐρρίκος. Ἀπεναντίας, τὸ ἀποδοκιμάζω καὶ ἀντιτίθεμαι στὴν πραγματοποίησή του.

— Ἀποδοκιμάστε του, ἠψηλότατε, εἶπε ὁ Μομιρανὸς, μὰ μὴν ἐναντιώνεστε σ' αὐτό. Ἐπιμνηστέ το, μὰ ἀφήστε μας νὰ τὸ ἐφαρμόσουμε. Ὅλ' αὐτὰ ἐξ ἄλλου, δὲν σὰς ἀφοροῦν καθόλου καὶ ἀναλαμβάνω ἐπάνω μου κάθε εὐθύνη ἐνόπion τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων.

— Μονάχα πού στὸ ἐξῆς θὰ ὑπάρχει ἓνα ἔγκλημα μεταξύ μας, παρατήρησε ὁ διάδοχος. Καὶ δὲν θὰ εἴστε πειὰ μόνον φίλος μου, ἀλλὰ καὶ συντρόχός μου.

— Ὡ! ἠψηλότατε! εἶπε τότε ὁ παμπόνηρος κοντόσταυλος. Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, ἄς μὴν ἀνακατευθῶμε ἐμεῖς σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ἄς τὰ ποῦμε ὅλα στὸ Μεγαλειότατο πατέρα σας κ' ἄς ἀφήσουμε αὐτὸν νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἔνοχο.

— Ὅχι! Ὅχι! φώναξε ζοηρὰ ὁ διάδοχος. Ὁ πατέρας μου δὲν πρέπει νὰ μᾶθη τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά.

— Τὸ καθήκον μου ἐν τούτοις, ἠψηλότατε, εἶπε ὁ κόμης ντὲ Μομιρανὸς, μὲ ὑποχρεώνει νὰ τὸν εἰδοποιήσω σχετικῶς, ἀφοῦ νομίζετε πὼς εἴμαστε ἀκόμα στὸν καιρὸ τῶν ἱπποτῶν. Ἄν ὅμως τὸ ἐπιθυμείτε, δὲν θὰ βιασθῶ ἀκόμα καὶ θὰ σὰς ἀφήσω νὰ σκεφθῆτε. Πρέπει ἐπιμεταξὺ νὰ συζητήσουμε τὸν κόμητα, γιατί, ὅποια ἀπόφασι κ' ἂν λάβετε, θὰ μᾶς χρειαστῆ ἀργότερα.

— Ἔστω! εἶπε ὁ διάδοχος. Ἔτσι ὁ κύριος ντὲ Μοντζκομερὸ θὰ ἔχη τὸν καιρὸ νὰ μετανοήσῃ γιὰ τὴν ἀσιλλόγηστη παραφορά του κ' ἐγὼ νὰ σκεφθῶ μ' ὅλη μου τὴν ἀνοσι καὶ νὰ λάβω τὴν ἀπόφασιν, σύμφωνα μὲ τὴς ὑποχρεώσεις τῆς συνειδήσεώς μου καὶ τῆς ἀποστολέας μου.

— Ἄς ξαναγομοίσουμε λοιπὸν στὸ Λούβρο, ἠψηλότατε, εἶπε ὁ κοντόσταυλος καὶ, γυρίζοντας πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα, ἐπρόσθεσε: — Θὰ σὰς ξαναἰδῶ αὔριο, κυρία. Εἶμαι κατευχριστισμένος ἀπὸ σὰς, γιατί μὲ τὴ στάσι σας μ' ἐκάνατε ν' ἀντιληφθῶ πόσο ἀγαπᾶτε τὴν αὐτοῦ ἠψηλότητα.

— Μὰ βεβαιώθηκε τάχα κ' ὁ ἠψηλότατος γιὰ τὴν ἀγάπη μου; ρώτησε ἡ Ἀρτεμῖς. Καὶ μὲ συγχώρησε γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη καὶ θλιβερὴ αὐτὴ συνάντησι;

— Ναί, μὲ ἀγαπᾶτε... τριμερὰ πράγματι, Ἀρτεμῖς, ἀπάντησε σκεφτικῶς ὁ διάδοχος. Καὶ εἶμαι εὐτυχής, γιατί κ' ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς μου.

— Ὡ! Ἀλήθεια! φώναξε μὲ πάθος ἡ Ἀρτεμῖς, φιλώντας συγχρόνως τὸ χεῖρ πού τῆς ἔδωσε ὁ πρίγκιψ, εἰς ἔνδειξιν συμπικνύσεως.

— Ἐμπρός! Ἄς φύγομε, χωρὶς ἄλλη καθυστέρησι! εἶπε ὁ Μομιρανὸς.

— Ὁρβουά, κύριέ μου, ἀπάντησε ἡ δούκισσα, συνοδεύοντας τὸ διάδοχον ὡς τὸ κατώφλι τοῦ δωματίου τῆς.

Ἐνῶ ὁ διάδοχος κατέβαινε τὴ σκάλα, ὁ Μομιρανὸς ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ προσεχητηρίου, μέσα στὸ ὅποιο βρισκόταν δεμένος ὁ κόμης ντὲ Μοντζκομερὸ καὶ εἶπε στὸν ἀρχηγὸ τῆς φρουρῆς του:

— Θὰ σὰς στεῖλω σὲ λίγο ἓναν ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος θὰ σὰς πληροφορήσῃ τί θὰ κάνετε τὸν ἀξιματό σας... Ὡς τότε, ἐπιδίδετε ὅλες τὴς κινήσεις καὶ μὴν τὸν χάνετε οὔτε στιγμὴν ἀπ' τὰ μάτια σας. Εἰσπε ἰσχυρότερος μὲ τὴ ζωὴ σας γι' αὐτόν.

— Μείνατε ἤσυχος, ἔρχομῶνται, ἀπάντησε ὁ ἀρχιφύλαξ.

— Ἐξ ἄλλου, θὰ ἔχω τὸ νοῦ μου κ' ἐγὼ, εἶπε ἡ Ἀρτεμῖς ἀπ' τὴν πόρτα ὅπου στεκόταν.

Ὅσοι ἀπομακρύνθηκαν τότε κ' ὁ Περρό, ἀπὸ τὴν κρῆπιτὴ του, δὲν ἄκουγε πειὰ παρὰ τὸ κανονικὸ βῆμα τοῦ σκοποῦ πού ἔκοβε βόλτες μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ προσεχητηρίου, ἐνῶ οἱ σύντροφοί του

φύλαγαν μέσα τὸν φυλακισμένο.

XXVII

ΜΙΑ ΑΝΩΦΕΛΗΣ ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

Ἡ Ἀλοῦζα, ἀφοῦ ξεκουράστηκε μερικὲς στιγμὲς, γιατί ἡ ἀνάμνησις τῆς τραγωδίας αὐτῆς τῆς ἔφερεν δύστρονι, κατόπιν ἐπιμόνιον παρακολήσεων τοῦ Γαβριέλ, συνέχισε τὴν ἱστορία τῆς.

— Ἦταν, εἶπε, ἡ ὥρα μὴ μετὰ τὰ μεσονύχτια, ὅταν ὁ διάδοχος κ' ὁ καταχθόνιος κοντόσταυλος Ἄννας ντὲ Μομιρανὸς ἐφυγαν ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Ἀρτέμιδος. Ὁ Περρό καταλάβαινε, ὅτι ὁ κύριός του ἦταν ἀνελεπόνητος χαμένος ἂν ἄφανε τὸν ἀνθρώπου τοῦ Μομιρανὸς νὰ φτάσῃ ἐκεῖ. Εἶχε φτάσει πειὰ γι' αὐτὸν ἡ ὥρα νὰ δράσῃ. Εἶχε προσέξει, ὅτι ὁ Μομιρανὸς δὲν εἶχε πει κανένα σύνθημα, ἀπ' τὸ ὅποιο ὁ ἀρχιφύλαξ θ' ἀναγνώριζε τὸν ἀπεσταλμένο του. Ἔτσι, ἀφοῦ ἄφησε νὰ περάσῃ μισὴ ὥρα, βγήκε ἀθόρυθα ἀπ' τὴν κρῆπιτὴ του, κατέβηκε πατώντας στὴς μύτες τῶν παπουτσιῶν του, τὴ σκάλα κ' ἔπειτα, ἀφοῦ τὴν ξαναεἰσέβη, ἀρίνοντας ὅμως τώρα ν' ἀκούγεται ὁ ἦχος τῶν βημάτων του, πῆγε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ προσεχητηρίου.

Τὸ σχέδιόν του ἦταν τριμερὰ τομμηρὸ, μὰ γι' αὐτὸ ἀκριδῶς εἶχε μερικὲς ἐλπίδες ἐπιτυχίας.

— Τὶς εἶ; ρώτησε ἀπὸ μέσα ὁ σκοπός.

— Ἀπεσταλμένος τοῦ ἐξοχωτάτου βαρῶνου ντὲ Μομιρανὸς.

— Ἄνοιξε! διέταξε τότε ὁ ἀρχιφύλαξ τὸ σκοπὸ.

Ἄνοιξε πράγματι, κ' ὁ Περρό μῆκε μέσα τομμηρὰ, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά.

— Εἶμαι, εἶπε, ὁ ἱπποκόμος τοῦ κυρίου ντὲ Μανφρό, ὁ ὁποῖος, καθὼς ξέρετε, εἶπε στὴν ὑπηρεσία τοῦ βαρῶνου ντὲ Μομιρανὸς.

Ἐπιστρέψαμε, ὁ κύριός μου κ' ἐγὼ, ἀπ' τὴν ὑπηρεσία μας στὸ παλάτι, ὅταν συναντήσαμε στὴν πλατεία τῆς Γκρέβης τὸν κύριον Μομιρανὸν μαζί μ' ἓναν ψηλὸν νεόν, τυλιγμένο σ' ἓνα μανδύα.

Ὁ κύριος Μομιρανὸς ἀναγνώρισε τὸν κύριόν μου καὶ τὸν προσκάλεσε κοντά. Ἀφοῦ κοιβέντισαν μερικὲς στιγμὲς, μὲ διάταξαν νὰ ρθῶ ἐδῶ, στὸ σπίτι τῆς κυρίας Ἀρτέμιδος τοῦ Πονατιέ. Μοῦ εἶπαν πὼς θὰ ἐφίσησα ἐδῶ ἓναν κρατούμενον, γιὰ τὸν ὅποιον ὁ κύριος ντὲ Μομιρανὸς μοῦ ἔδωσε ὀρισμένες ἐπιτολές. Ζήτησα γι' αὐτὸ μερικῶς ἀνδρες γι' ἀκολούθησι, μὰ μοῦ ἀπάντησε πὼς θὰ τοὺς βροῦ ἐδῶ. Βλέπω δὲ πράγματι, ὅτι εἶστε περισσότεροι ἀπ' ὅσους χρειάζονται. Ποῦ βρισκεται ὁ ἀξιματός; Ἄ, νὰ τον! Ἄφαιρέστε του τὸ φμῆτρο, γιατί πρέπει νὰ τοῦ μιλῶ καὶ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ...

Μὰ ὁ ἀρχιφύλαξ ἐδίσταξε νὰ ὑπακούσῃ, παρ' ὅλο τὸν ἐπιβλητικὸν τόνον τοῦ Περρό.

— Δὲν ἔχετε ἔγγραφη διαταγὴ νὰ μοῦ δώσετε; ρώτησε.

— Μὰ πὼς θέλατε νὰ μοῦ ἔδωσαν ἔγγραφη διαταγὴ στὴν πλατεία τῆς Γκρέβης στὴς δύο ἡ ὥρα τὸ πρωί; ἀπάντησε ὁ Περρό, ὑφαιώνοντας τοὺς ὄμους του. Ὁ βαρῶνος Μομιρανὸς μοῦ εἶπε μόνο, ὅτι σὰς εἶχε προειδοποιήσει γιὰ τὴν ἀφίξίν μου.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια.

— Τότε, γιατί μοῦ φέρνετε δυσκολίες, γενναίε μου; Λοιπὸν, ἀπομακρύνθητε ἀμέσως ἐσὺ κ' οἱ ἀνθρώποι σου, γιατί ὅ,τι ἔχω νὰ πῶ σ' αὐτὸν τὸν ἄρχοντα, δὲν πρέπει νὰ τ' ἀκούσῃ κανεὶς. Ἐ! δὲν μ' ἀκούτε; Ἀπομακρύνθητε λοιπὸν!

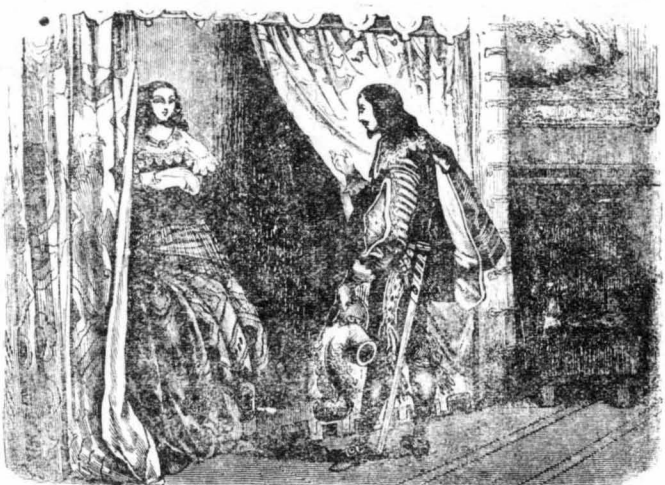
Ἀπομακρύνθηκαν πράγματι, κ' ὁ Περρό πλησίασε ἐλεύθερα τὸν κύριόν του, τοῦ ὁποῖου ἔβγαλε ἀμέσως τὸ φμῆτρο.

— Γενναίε μου Περρό! ψιθύρισε ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναγνωρίσει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸν ὑπηρετὴν του. Πὼς βρῆθήκατε ἐδῶ;

— Θὰ τὸ μάθετε, ἐξοχωτάτε, μὰ τώρα δὲν πρέπει νὰ χάνομε οὔτε στιγμὴν... Ἀκούστε με...

Τοῦ διηγήθηκα τότε με λίγα λόγια τὴν οἰκίαν πού εἶχε διαδραματιστῆ ἀπὸ ὀλίγον καὶ τοῦ εἶπε πὼς ὁ βαρῶνος Μομιρανὸς εἶχε λάβει τὴν ἄποφασιν νὰ τὸν ἐξαφανίσῃ γιὰ πάντα ἀπ' τὸν κόσμον, θάβοντάς του ζωντανὸν σὲ μὴ φυλακί.

Καὶ τί λογαριάζατε νὰ κάνητε, Περρό; ρώτησε ὁ κόμης. Εἶνε δέξαι, καθὼς βλέπετε, κ' εἴμαστε οἱ δύο μας μέσα σ' ἓνα σπίτι πού

— Ὁρβουά, Ἀρτεμῖς, εἶπε ὁ διάδοχος, κάνοντας μὴ ἐλαφρὰ ὑπόκλιμα.

δέν μās εινε καθόλου φιλικό...

— Αυτό δέν έχει σημασία, απάντησε ό Περρό. 'Αφήστε με νά ενεργήσω και θά σās σώσω.

— Γιά πού λόγo, Περρό; είτε πιαρά ό κόμης. Τι νά την κάνω τώρα τή ζωή και τήν ελευθερία; 'Η 'Αρτεμης δέν μ' αγαπά πια. 'Η 'Αρτεμης μ' απεχθάνεται και με προδίδει...

— 'Αφήστε τήν ανάμνησι αυτής τής γυναίκας, έξοχάτατε, και συλλογιστήτε τό παιδί σας...

— 'Εχεις δικιο, Περρό. Τόν λησιμόνησα πάρα πολύ τόν φταχό μου Γαβριήλ κ' ό Θεός με τιμωρεί δικαίως. Γι' αυτόν λοιπόν πρέπει νά προσπαθήσω νά σωθώ, φίλε. Μά άκου: "Αν ή απόπειρά μας αυτή αποτύχει, δέν θέλω ν' αφήσω στο όρφανό μου γιά κληρονομία τή μαύρη μου μοίρα. 'Ορκίσου μου λοιπόν, ότι σε περίπτωση πού ό τάφος ή ή φυλακή θ' άνοιξουν γιά μένα κ' εσύ επιζήσεις, ότι ό Γαβριήλ δέν θά μάθη ποτέ, από σένα τουλάχιστον, πώς ό πατέρας του έξαφανίστηκε άπ' τόν κόσμο. "Αν μάθει τό τρομερό αυτό μυστικό, θά προσπαθήσει μιά μέρα νά μ' έκδικηθή ή νά με σώσει κ' αυτό θά εινε ή καταστροφή του. "Ας ζήσει τό παιδί μου εύτυχιμένο, χωρίς έννοια γιά τό παρελθόν του πατέρα του. 'Ορκίσου μου, Περρό, αυτό και δέν θά λυθής από τόν όρκο σου, παρά μόνον όταν οι τρεις πρωταγωνιστάί τής σσηνής πού μου διηγήθηκες πεθάνουν πριν από μένα, παίνοντας τό μίσος τους στον τάφο τους. Τότε μόνο άς προσπαθήσει νά με ξαναβρή. Μά ως τότε, άς άγνοεί τί απόγινε ό πατέρας του. Μου τό υπόσχεσαι, Περρό, μού τό όρκίζεσαι; Μονάχα ύπ' αυτό τόν όρκο συγκρατάθημα νά συμμετάσχω τώρα στην παράτολμη απόπειρά σου γιά νά μ' άπελευθερώσης...

— 'Αφού τό θέλετε, έξοχάτατε, σās όρκίζομαι.

— Στο σταυρό του ξίφους σου, όρκίζεσαι, Περρό, ότι ό Γαβριήλ δέν θά μάθη από σένα τό εκπαιδευτικό αυτό μυστικό;

— 'Ορκίζομαι στο σταυρό του ξίφους μου, απάντησε ό Περρό, απλώνοντας τό χέρι του.

— Εύχαριστώ, φίλε. Τώρα κάνε ό,τι θέλεις, ποτέ μου ύπληρτή. 'Εγκαταλείπομαι στο ό θάρρος σου και στο έλεος του Θεού...

— 'Εχετε πεποιθήσι σε μένα, ειπε ό Περρό. Θά ύψητε!

Και απευθυνόμενος προς τόν αρχηγό τής φρουράς, φώναξε:

— Τά λόγια πού μου ειπε ό αιχμάλωτος, εινε Ικανοποιητικά. Μπορείτε τώρα νά τόν λύσετε και νά τόν αφήσετε νά φύγη...

— Νά τόν λύσουμε; Νά τόν αφήσουμε νά φύγη; Έκανε ξαφνιασμένος ό αρχιφύλαξ.

— Ναι... Βέβαια... Αδτή εινε ή διαταγή του βαρόνου Μονμορανού.

— 'Ο βαρόνος Μονμορανού, απάντησε ό αρχιφύλαξ κοιτώντας τό κεφάλι του, μās διατάζει νά φιλάξουμε αυτό τόν αιχμάλωτο, λέγοντας μās πώς είμαστε υπεύθυνοι με τή ζωή μας γιά τήν ελευθερία του. Πώς τώρα μās διατάσει νά τόν άπελευθερώσουμε;

— 'Ωστε άρνείσθε νά υπακούσετε στη διαταγή του; ειπε ό Περρό, χωρίς νά τά χάσει.

— Δέν άρνούμαι, αλλά διατάζω. "Αν με διατάσατε εκ μέρους του βαρόνου νά τόν σκοτώσω ή νά τόν ρίξω στο ποτάμι ή νά τόν δδηγήσω στη Βασιλίλη, θά ύπάκουα εύχαριστός. Μά δέν μπορώ νά τόν άπελευθερώσω...

— 'Εστω, ειπε ό Περρό σταθερά. 'Εγώ σās μεταθίβασα τις διαταγές πού έλαβα. Πλένω τώρα τά χέρια μου... Θά δώσετε λόγο στον άρχοντα ντε Μονμορανού γιά τήν άνυπακοή σας. 'Εγώ δέν έχω πια νά κάνω τίποτε εδώ... Καληνύχτα...

Και άνοιξε τήν πόρτα, κάνοντας πώς ήταν έτοιμος νά φύγη.

— 'Ε, μιά στιγμή! Έκανε ό αρχιφύλαξ. Πολλά βιαστικά φαίνεστε! "Ωστε με βεβαιώνετε πώς εινε ή θέλησις του Μονμορανού νά άπελευθερώσουμε τόν αιχμάλωτο; Είσαί βέβαιος πώς ό άνθρωπος πού σ' έστειλε εδώ, ήταν ό ίδιος ό βαρόνος;

— Διάβολε! Έκανε ό Περρό. "Αν δέν ήταν αυτός, πώς θά ήξερα, ότι ύπάρχει εδώ ένας αιχμάλωτος;

— Τότε θά τόν άπελευθερώσουμε, ειπε ό αρχιφύλαξ, δυσαρρεστημένος πού του ξεφύγε ή λεία του. Πόσο εθνολα, Θεέ μου, αλλάζουν ιδέες αυτοί οι μεγάλοι άφροντάδες...

('Ακολουθεί)

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

('Από τά Εύρωπαϊκά σατυρικά φύλλα)

Δύο φίλες συγκομιλούν σ' ένα φιλιά ό σαλόνι:

— Βλέπετε αυτόν τό νέο πού κάθεται κοντά στο πιάνο; λέει ή μιά.

— Τόν βλέπω! άπαντά ή άλλη.

— Μ' εζήτησε γιά γυναίκα του. Πώς σου φαίνεται;

— Σ' αγαπά;

— Με λατρεύει!

— Τότε μού φαίνεται πώς εινε ήλιθιος!...

***

— Γιατί βγαίνεις στο μπαλόνι, όταν τραγουδάει ή γυναίκα σου;

— Δέν θέλω νά νομίσουν οι γειτόνοι... πώς τήν δέχνω!...

***

Μεταξύ φίλων:

— 'Εγώ, πού λές, άρχισα τό στάδιο μου χωρίς νάχω κανένα άλλο κεφάλαιο, εκτός από τήν έξυπνάδα μου!

— 'Αρχισες δηλαδή με τό... τίποτε!...

***

Στήν έκδρομή:

— 'Ακόμα δέν πέρασε μιά ώρα από τή στιγμή πού φύγαμε και θέλεις νά επιστρέψης;

— "Όταν ξεφυγα, ή γυναίκα μου μού φάνηκε πάλυ χαρούμενη και... αυτό με άνησχει!...

***

'Ο αφηρημένος σύζυγος:

'Η σ ύ ξ υ γ ο ς.— Πηγαίνω στήν κ. Ρ. νά τής ανταποδώσω τή βίβλά τής.

'Ο σ ύ ξ υ γ ο ς, (διαβάζοντας τήν εφημερίδα του).— Πώς; Τήν ειχε αφήσει σπίτι μας;

***

"Ενας έμπορος στον ύπλληλό του.—'Από αύριο άπολύεσαι τής ύπηρεσίας...

'Ο ύπλληλος.— Γιατί; Τι έκανα;

'Ο έμπορος.— 'Ακριβώς γυ' αυτό άπολύεσαι. Γιατί δέν... κάνεις τίποτα δώ μέσα!...

***

Μεταξύ δύο φιλενάδων:

— "Ω! πώς ήθελα νά τόν έκδικηθώ, νά τόν κάω δυστυχισμένο σ' όλη του τή ζωή...

— Γιατί τότε δέν τόν παντρεύεσαι!...

***

Στό δικαστήριο:

'Ο Π ρ ό ε δ ρ ο ς.— Είστες, κατηγορούμενη, ότι όταν έκλεβες κανένα πορτοφόλι, ειχες κάποια συγκίνηση, κάποιο φόβο. Τι έννοεις μ' αυτό;

'Ο κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς.— Μάλιστα κύριε πρόεδρε. Είχα τό φόβο μήπως εινε... άδειο!...

***

Μεταξύ συζύγων πού μόλις γύρισαν άπ' τόν κινηματογράφο σπίτι τους:

— "Ω! πόσο ήθελα νάμουνα άστρή!... λέει ή σύζυγος.

'Ο σύζυγος, νομίζοντας πώς ή γυναίκα του μιλάει γιά τ' άστρα τ' ούρανού, τής απαντάει:

— Τί εύτυχία θάταν άλήθεια!...

'Η σ ύ ξ υ γ ο ς (άποροφασ). — Γιατί;

'Ο σ ύ ξ υ γ ο ς.— Γιατί και τά πλησιέστερα άστρα απέχουν έντεκα εκατομμύρια έφτακόσιες χιλιάδες χιλιόμετρα από τή Γη!...

***

'Ο αφηρημένος δικηγόρος:

— "Ας παραδεχθώμε έστω, κ. εισαγγελεύ, ότι ό πελάτης μου σκότωσε τή γυναίκα του. Σας παρακαλώ όμως νά λάβετε ύπ' όψη σας, ότι γιά πρώτη φορά τής έκαμε τέτοιο πράγμα!...

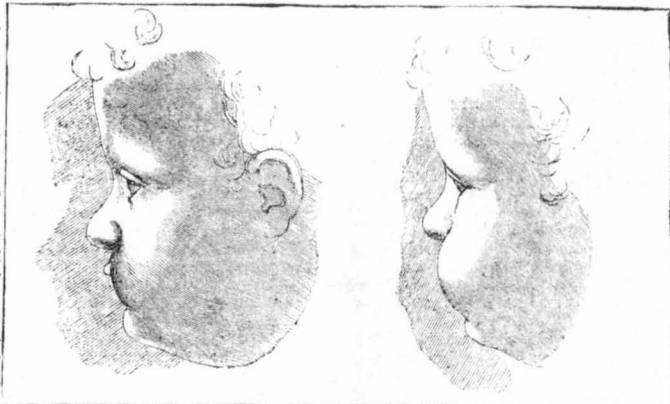
***

Μετα στο βατόνι:

'Η κυρία.— Μά, κύριε, άπαγορεύεται, άν δέν άπατώμαι, τό κάπνισμα εδώ μέσα. Με γεμίσατε καπνούς!...

'Ο κύριος (πού εινε άπελιτιστικά ρομαντικός). — 'Ενόμισα, κυρία μου, ότι ένας άγγελος σάν κ' ε-

σάς, πρέπει νά βοήσεται μέσα στα σύννεφα!...

Δύο άγνωστα σκίτσα του Λεονάρδου ντε Βίντσι.

